

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Hana Ch.**, narozená xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem JUDr. Josefem Hajným
sídlem Jateční 760, Česká Kamenice

proti
žalované: **Liberec Property s.r.o.**, IČO 04607295
sídlem Praha 1, Rybná 682/14
zastoupen advokátem Mgr. Luděkem Šrubařem
sídlem Hanusova 1537/1, Praha 4

o 131 718 Kč a 835 087 Kč,

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 6. 2020,
č. j. 30 C 113/2017-336, ve znění usnesení ze dne 7. 7. 2020, č. j. 30 C 113/2017-340,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **mění** tak, že se žaloba na zaplacení částek 131 718 Kč a 835 087 Kč zamítá.
- II. Usnesení soudu I. stupně ze dne 7. 7. 2020 se **mění** tak, že se žalovanému poplatková povinnost ve výši 48 341 neukládá.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

- III. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 263 116 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Ludka Šrubaře.
- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit státu náhradu nákladů tohoto řízení ve výši 26 711 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 4.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem ze dne 19. 6. 2020, uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni bolestné ve výši 131 718 Kč a ztížení společenského uplatnění ve výši 835 087 Kč, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku (ad. I.), zamítl žalobu o zaplacení bolestného ve výši 118 282 Kč a ztížení společenského uplatnění ve výši 171 332 Kč (ad. II.), řízení o zaplacení částky 20 000 Kč zastavil (ad. III.), žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 124 945,22 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně (ad. IV.) a konečně žalovaného zavázal k povinnosti zaplatit České republice náklady řízení ve výši 26 711 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (ad. V.). Usnesením ze dne 7. 7. 2020 žalovaného zavázal k povinnosti zaplatit České republice soudní poplatek ve výši 48 341 Kč do 3 dnů od právní moci usnesení. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení částky 1 276 419 Kč z titulu odškodnění bolesti, ztížení společenského uplatnění a náhrady nákladů spojených s péčí v souvislosti s úrazem, který utrpěla na kluzké podlaze v prostorách OC Forum Liberec dne 1. 5. 2015. Vlastníkem objektu, v němž k tomuto úrazu došlo, je žalovaný.
2. Soud I. stupně po provedeném dokazování, které učinil zejména z výslechů svědků, znaleckého posudku Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha, s.p. včetně doplňku k němu, znaleckého posudku Doc. MUDr. Petra Korbelaře, CSc. a z listinných důkazů shledal žalobu zčásti důvodnou. Zjištění, která učinil z jednotlivých důkazů, podrobně uvedl pod body 7. až 16. odůvodnění svého rozsudku. Vzal za zjištěné, že žalovaný je právnickou osobou zapsanou v obchodním rejstříku s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách č. 1 až 3 živnostenského zákona, dále je předmětem jeho podnikání pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Je vlastníkem budovy č. p. 669 v obci Liberec, v katastrálním území Liberec, která je obchodním centrem. Ze zdravotnické dokumentace soud I. stupně zjistil, že Zdravotnická záchranná služba Libereckého kraje dne 1. 5. 2015 zasahovala v prostorách obchodního centra OC Forum, kdy bylo zjištěno, že v 15.25 hodin bezpečnostní pracovník oznámil kolaps ženy v nultém nadzemním podlaží u stánku s kabelkami a byla volaná záchranná služba. Tato osoba nebyla v bezvědomí, nedošlo k jejímu viditelnému poranění, první pomoc jí nebyla poskytnuta. Podle zprávy Českého hydrometeorologického ústavu ze dne 1. 5. 2015 byl v 8.00 hodin déšť, teplota vzduchu 7,1 °C, povrch půdy byl mokrý, v 15.00 hodin bylo polojasno, teplota vzduchu 11,8 °C, povrch půdy mokrý. Podle znaleckého posudku Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha, s.p. včetně doplňku k němu, zkoušená podlahovina v obchodním centru – dlažba z keramických obkladových prvků, na níž došlo k pádu žalobkyně, - odpovídá normám a na základě měření lze konstatovat, že hodnoty nevykazují větší rozptyl. Je nutné pro zajištění správné protiskluzné funkce dlažby udržovat její povrch v čistém stavu a bez výrazného opotřebení, přičemž nebyly zjištěny okolnosti, které by druhotně vedly k tomu, že by dlažba byla nebezpečná. Zvolený typ a druh použité podlahy byl vhodný pro veřejná prostranství. To, zda v okamžiku pádu žalobkyně na podlahu byla podlaha vlhká nebo znečištěná, není zřejmé, nikdo se k tomu nevyjádřil.

3. Další skutková zjištění prvostupňový soud učinil z výpovědi Zdeňka P., jednatele společnosti ATALIAN CZ s.r.o., která zajišťovala úklid v obchodním centru, dále z výpovědí svědků Tomáše P., ředitele obchodního centra v Liberci, svědka Michala B., který pracoval na pozici technického manažera obchodního centra, svědka Martina R., manažera ostrahy a svědka Radka Š., bezpečnostního manažera. Ze znaleckého posudku MUDr. Doc. MUDr. Petra Korbelaře, CSc., soud I. stupně zjistil, jaké poranění žalobkyně utrpěla –několik zlomenin horních končetin, kde se jednalo o zlomeninu horního konce kosti pažní pravé horní končetiny, komplikovanou tříštivou zlomeninu v oblasti levého loketního kloubu, zlomeninu u horního konce loketní kosti, tříštivou zlomeninu hlavičky kosti vřetenní. Žalobkyně tak utrpěla těžká poranění, která vyžadovala komplikovaný způsob léčby a řadu bolestivých výkonů. Bolestné ohodnotil znalec 512,8 bodu, dále v posudku určil procento poruch aktivity a participace 9,86%, odškodnil dlouhodobou bolest v souvislosti s operacemi, a navýšil ji o 20%. Uzavřel, že žalobkyně má trvalé následky, je výrazně omezena v pohybu v levém loketním kloubu, nemůže plně využívat zachovalou jemnou motoriku prstů při dominantní levé ruce, tato je ztížena o 2/3. Žalobkyně dále má omezeny funkce táhnout nebo tlačit objekt, sahat, otáčet nebo kroutit ruce nebo paže, házet a chytat, má omezenou hybnost v lokti levé horní končetiny, také nemůže odpovídajícím způsobem ovládat volant ve všech dopravních situacích, dále je omezena v hybnosti pravého ramene a výrazně omezena při pohybu levého lokte, při dominanci levé horní končetiny je omezena sama se umýt, osušit, používat vodu a vhodné prostředky k mytí a osušení, jako koupat se, sprchovat atd. Problém má i při užívání toalety, při dominanci levé horní končetiny, jejíž funkce je výrazně omezena, je proto ohodnoceno stupněm 1, jako lehká obtíž. Žalobkyně má potíže též při provádění koordinovaných úkonů při příjmu potravy, nemůže vykonávat celou řadu domácích prací, bez pomoci rodiny není schopna se o vše postarat a není schopna se o vše postarat a není schopná se postarat ani o někoho jiného, nemůže se věnovat sportovním aktivitám.
4. Zjištěný skutkový stav soud I. stupně posoudil podle § 2924 o. z. Uvedené zákonné ustanovení odcitoval a poté uzavřel, že žalovaný provozuje podnikatelskou činnost – pronájem nebytových prostor v obchodním centru, který vlastní a který slouží k výdělečné činnosti. S běžným provozem obchodního centra jsou spojena nebezpečí, která by provozovatel měl minimalizovat a vyvinout veškeré úsilí zabráňující vzniku škody. Žalobkyně spadla na podlaze v obchodním centru, když uvedla, že důvodem pádu byla kluzká podlaha. Znaleckým zkoumáním Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha s.p., bylo zjištěno, že použitá dlažba v obchodním centru byla v místě pádu v souladu s legislativními normami protiskluzné funkce dlažby. Nebylo zjištěno, že by si žalobkyně pád zavinila sama. Žalobkyni vznikla škoda na zdraví, přičemž bylo na žalovaném, aby prokázal, že vynaložil veškerou péči, kterou lze rozumně požadovat tak, aby ke škodě nedošlo. Za takovou péči lze podle prvostupňového soudu požadovat důsledný pravidelný úklid vnitřních prostor obchodního centra a přiměřenou reakci v úklidu v závislosti na změnu počasí, dešť nebo snůh. Žalovaný však neprokázal, že dne 1. 5. 2015 v odpoledních hodinách provedl pravidelný úklid místa, kde došlo k pádu žalobkyně, že reagoval na deštivé počasí toho dne, pouze prokázal, že měl uzavřenou smlouvu s úklidovou společností, a že ostraha provedla kontrolu v 0.NP ve 14.32 hodin, avšak nebyl předložen žádný důkaz o tom, že úklid prostor byl skutečně proveden.
5. Na základě těchto závěrů prvostupňový soud uzavřel, že žalovaný za vzniklou škodu plně odpovídá podle § 2924 o. z.
6. Jednotlivé nároky žalobkyně posoudil podle ust. § 2958 o. z. Hodnocení bolesti provedl podle metodiky Nejvyššího soudu ČR a ztížení společenského uplatnění podle mezinárodní klasifikace funkčních schopností, disability a zdraví. Prvostupňový soud vyšel ze znaleckého posudku znalce Doc. MUDr. Petra Korbelaře, CSc., podle něhož bodové ohodnocení bolestného činí 512,8 bodů, což při hodnotě 1 bodu vycházejícího z hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za kalendářní rok od předcházejícího roku představuje

částku 256,86 Kč, tedy celkem na bolestném 131 718 Kč. Při stanovení výše ztížení společenského uplatnění prvostupňový soud vycházel ze čtyřnásobku průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za kalendářní rok předcházejícího roku, v němž se zdravotní stav žalobkyně ustálil, a to v roce 2016 tedy 100% absolutního vyřazení lidského života ze všech společenských sfér, kdy by odškodnění ztížení společenského uplatnění, činilo 1 043 858,48 Kč. Při koeficientu poruchy aktivity a participace u žalobkyně 9,86 % představuje ztížení společenského uplatnění 1 043 858,48 Kč. Uvedenou sumu soud I. stupně snížil o 20 % vzhledem k věku žalobkyně, tedy o částku 208 771,70 Kč a uzavřel, že výsledná výše ztížení společenského uplatnění činí 835 087 Kč.

7. Soud I. stupně proto žalobě částečně vyhověl a žalobkyni přiznal bolestné 131 718 Kč a ztížení společenského uplatnění ve výši 835 087 Kč. Bolestné požadovala žalobkyně ve výši 250 000 Kč a ztížení společenského uplatnění ve výši 1 006 419 Kč, soud I. stupně proto žalobu o zaplacení bolestného ve zbývající částce 118 282 Kč a ztížení společenského uplatnění ve výši 171 332 Kč, zamítl.
8. Výrok ad. III. o zastavení řízení odůvodnil § 96 o. s. ř., kdy žalobkyně vzala v tomto rozsahu žalobu částečně zpět.
9. O nákladech řízení účastníků prvostupňový soud rozhodl podle § 142 odst. 3 o. s. ř. Žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení v plné výši, když její neúspěch se týkal toliko poměrně nepatrné části – 20 000 Kč a rozhodnutí o výši plnění pak záviselo na znaleckém posudku a úvaze soudu. Náklady řízení v celkové výši 124 945,22 Kč sestávající z nákladů právního zastoupení podrobně vyčíslil pod bodem 31. odůvodnění svého rozhodnutí. Výrok o nákladech řízení státu odůvodnil § 148 odst. 1 o. s. ř. a státu přiznal s ohledem na výsledek sporu náhradu nákladů řízení sestávající z vyplaceného znalečného.
10. Usnesení ze dne 7. 7. 2020 o poplatkové povinnosti žalovaného odůvodnil § 11 odst. 2 písm. d) a § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb. Žalobkyně je v řízení od soudních poplatků osvobozena, její žalobě bylo částečně vyhověno a poplatková povinnost tak proto přechází na žalovaného v určené výši 48 341 Kč, dle sazebníku poplatků – položka 1.1.b).
11. Proti rozsudku a proti usnesení podal odvolání žalovaný.
12. Odvoláním proti rozsudku napadl žalovaný výroky I., IV. a V. rozsudku a uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. d, e) a g) o. s. ř. Dále namítal nepřezkoumatelnost rozsudku, tedy též odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. V úvodu odvolání nejprve zrekapituloval postup soudu v řízení. Uvedl, že v žalobě žalobkyně popsala, že k jejímu úrazu došlo dne 1. 5. 2015 v 15.20 pádem na kluzké podlaze v OC Forum Liberec, jehož vlastníkem je žalovaný. Nespecifikovala, co mělo být příčinou kluzkosti podlahy, tedy stručně řečeno namítla, že podlaha, respektive materiál, z něhož je vyrobena, je sám o sobě kluzký. Toto tvrzení ale prokázáno nebylo (znalecký posudek Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha s.p. ze dne 4. 1. 2018) a za těchto okolností žalovaný předpokládal, že žaloba byla zamítnuta. Soud I. stupně však přesto v řízení pokračoval, provedl rozsáhlé dokazování, za jehož základ vzal to, že podlaha měla být vlhká, neboť v ten den venku pršelo. To však žalobkyně nikdy jednoznačně netvrdila, když neuváděla, že by v místě jejího pádu byla podlaha jakkoli vlhká, nebo znečištěná. Ve svém vyjádření k posudku pouze uvedla, že v okruhu 20 metrů od místa úrazu se nacházelo květinářství, prodejna nápojů a zmrzliny a je zde konec travelátoru od supermarketu. Podle žalobkyně tak mělo jít o místo intenzivně frekventované pro znečištění kluzkými a mazlavými látkami. Poté žalobkyně požádala soud o zajištění zprávy o počasí ze dne 1. 5. 2015 a soud I. stupně tento důkaz provedl, v rozsudku však absentuje souvislost venkovního počasí se vzniklou škodou. Závěr soudu I. stupně v bodě v 23. rozsudku je proto

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

nepřezkoumatelný a nelogický. Není zřejmé, ve vztahu k čemu měl žalovaný vyvinout péči, kterou po něm lze rozumně požadovat. Žalovaný poukázal na zprávu o počasí, z níž je zřejmé, že k pádu žalobkyně došlo v době, když nejméně 4,25 hodin nespada ani kapka; přšelo slabě od 7.15 do 9.30 hod, v časech 9.30 – 10.30 hodin a 10.50 do 11.05 hodin se objevovaly již jen dešťové přeháňky, o nichž ani není zřejmé, zda se vyskytly i v blízkosti nákupního centra. Žalobkyně netvrdila, že podlaha v místě pádu byla mokrá nebo znečištěná a nebylo to ani prokázáno.

13. V další části odvolání žalovaný zpochybnil, že by škoda byla způsobena při provozu závodu nebo jiného zařízení sloužícího k výrobní činnosti ve smyslu § 2924 o. z., jak soud I. stupně dovodil. K tomu odvolatel poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, kterou označil (rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 3113/2006, sp. zn. 25 Cdo 3805/2009 a 25 Cdo 2278/2011) a výsledně uzavřel, že k tomu, aby byla škoda způsobena provozní činností, by bylo nutno prokázat, že byla způsobena právě touto činností, tedy samotnou specifickou povahou této činnosti nebo působením této činnosti či věci při ní užitých na okolí. Obvyčejná podlaha však do tohoto vymezení nespadá a je zřejmé, že vlastní činností žalovaného žalobkyně žádná škoda nevznikla. Podle žalovaného není důvod pro to, aby se judikatura jím uvedená nepoužila i za účinnosti nového občanského zákoníku. Pokud ovšem má být žalovaný za úraz odpovědný, tak musí žalobkyně prokázat, co konkrétně jí škodu způsobilo a v čem spočívá zavinění žalovaného. Žalobkyně též měla prokázat, že v místě jejího pádu byla podlaha znečištěná, a to bylo důvodem jejího pádu. Zde však absentují nejenom důkazní návrhy, ale též skutková tvrzení žalobkyně. Žalobkyně neunesla své břemeno tvrzení a ani důkazní břemeno, navíc žalovaný zcela jednoznačně prokázal, že vynaložil veškerou péči, kterou lze spravedlivě požadovat, aby podlahu udržel čistou a bezpečnou. K tomu zrekapituloval, že měl uzavřenou smlouvu o provádění úklidových prací se společností ATALIAN CZ s.r.o. v době od 14.15 do 14.45 hodin probíhalo strojové mytí celého patra, provádění úkonů bylo kontrolováno bezpečnostní agenturou, která čistotu nákupního centra kontrolovala prakticky nepřetržitě a v případě jakéhokoli znečištění na to úklidovou společnost ihned upozornila. To je zaznamenáno v denním hlášení. Nákupní centrum bylo vybaveno čistícími zónami v souladu s příslušnými předpisy, a to i uvnitř objektu, k tomu se přidávaly ještě další rohože, a to zejména v zimních měsících, kdy napadlo hodně sněhu. V den úrazu žalobkyně proběhla ve 14.32 hodin kontrola pasáže a nebyly zjištěny žádné závady. Žalobkyně uvedla, že upadla z důvodu náhlé nevolnosti, neboť je diabetičkou, neuvědomila nic o tom, že by upadla kvůli znečištění a nic takového nebylo ani zjištěno. Žalobkyně tak základ svého nároku neprokázala a žalovaný za vzniklou škodu neodpovídá.
14. I kdyby se však žalovaný ve výše uvedeném mýlil, tak nelze požadovaný nárok žalobkyně přiznat proto, že žalovaný má důvodné pochybnosti o kvalitě znalec zpracovaného posudku Doc. MUDr. Korberáře. K tomu žalovaný uvedl, že při výslechu znalec ohledně posouzení žalobkyniny jemné motoriky, citoval z odborné literatury a následně uvedl, že neví, zda žalobkyně toho je schopna, ale že to „můžeme vyzkoušet“. Znalec pak dospěl k závěru o narušení žalobkyniny jemné motoriky proto, že žalobkyně má omezenou hybnost celé paže, čímž však porušil princip hodnocení újmy, tj. zamezení duplicitám. Navíc podle žalovaného to není znalec ale soud, kdo je oprávněn stanovit částku finanční kompenzace, přičemž znalecký posudek je pouze jedním z podkladů. Je povinností soudu, aby pokud dospěje k závěru o odpovědnosti žalovaného za újmu vzniklou žalobkyni, tuto řádně vyčíslil a zdůvodnil (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 11. 2009, sp. zn. 25 Cdo 4916/2007). Žalovaný navrhoval vypracování revizního znaleckého posudku, tento důkaz však soud I. stupně neprovedl a v důsledku toho zjistil neúplně skutkový stav.
15. V závěru odvolání žalovaný své odvolací námítky shrnul a navrhl, aby odvolací soud rozsudek změnil tak, že se žaloba zamítá, případně aby ho zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

16. V odvolání proti unesení žalovaný odkázal na své odvolání proti rozsudku, když usnesení o poplatkové povinnosti je na tomto rozsudku závislé. Pokud by žalobkyně v řízení nebyla úspěšná, nebo byla úspěšná jen částečně, nelze žalovanému povinnost k úhradě soudního poplatku uložit, respektive mu ji nelze uložit v plné výši.
17. Žalobkyně ve svém písemném vyjádření k odvolání žalovaného odkázala na správná skutková zjištění soudu I. stupně a na jeho správné právní posouzení. Rozsudek i usnesení považovala za správné a žádala, aby obě rozhodnutí odvolací soud potvrdil.
18. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. v mezích podaných odvolání (§ 206 odst. 2 o. s. ř.) správnost napadeného rozsudku a usnesení ze dne 7. 7. 2020, včetně správnosti postupu v řízení, které vydání obou těchto rozhodnutí předcházelo a důkazní řízením podle § 213 odst. 2 o. s. ř. doplnil vyjádřením ATALIAN CZ s.r.o. ze dne 30. 10. 2018, protokolem o mimořádné události z 1. 5. 2015, protokolem o převzetí zdravotnické dokumentace vyhotoveným Zdravotnickou záchrannou službou Libereckého kraje ze dne 26. 4. 2016, včetně přiložené zdravotnické dokumentace, formulářem hlášení incidentu ze dne 12. 1. 2016, smlouvou o provádění úklidových prací včetně přílohy č. 3 ke smlouvě - *Specifikace rozsahu a četnosti úklidových prací v a vně objektu objednatel* a přílohy č. 6 – *Rozpis prací pro Obchodní centrum Forum Liberec*. Dále důkazní řízení podle § 213 odst. 4 o. s. ř. doplnil denním hlášením z 1. 5. 2015. Po takto doplněném dokazování shledal odvolání žalovaného zcela opodstatněným.
19. Žalovaný, ač to výslovně neuvádí, uplatnil v první řadě odvolací výrok podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř., když soudu I. stupně vytkl částečnou nepřezkoumatelnost rozsudku z důvodu jeho vnitřní rozpornosti. Tento názor však odvolací soud nesdílí. Byť jak bude ještě uvedeno dále, skutková zjištění soudu I. stupně a v návaznosti nato i jeho právní posouzení, odvolací soud neshledal správným, je třeba uzavřít, že rozsudek tak, jak je odůvodněn, splňuje náležitosti uvedené v § 157 odst. 2 o. s. ř., když v něm soud I. stupně vyložil, které důkazy provedl, jaká zjištění z nich učinil, popsal skutkový stav a uvedl, jak ho hodnotil po stránce právní.
20. Odvolací soud neshledal ani odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. d) o. s. ř., který žalovaný spatřoval v tom, že soud I. stupně k jeho návrhu nedoplnil dokazování ke znaleckému posudku znalce Doc. MUDr. Petra Korbeláře, CSc. K tomu odvolací soud uvádí, že námítky žalovaného týkající se tohoto znaleckého posudku jsou ryze odborného charakteru, přičemž zde je třeba poukázat na judikaturní závěr, podle něhož důkaz znaleckým posudkem lze hodnotit pouze z hlediska zásad uvedených v § 132 o. s. ř., kdy hodnocení soudu nepodléhá odborné znalecké závěry ve smyslu jejich správnosti. Soud hodnotí pouze přesvědčivost posudku, co do jeho úplnosti ve vztahu k zadání, logické zdůvodnění znaleckého posudku a jeho soulad s ostatními provedenými důkazy (k tomu srovnej též Stanovisko Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 12. 1980 publikované ve Sbírce Nejvyššího soudu, svazek 2-3, ročník 1981 uveřejněné pod poř. č. 1/1981 na str. 75).
21. Bez ohledu na výše uvedené, však odvolací soud za situace, kdy dospěl k jiným skutkovým a právním závěrům, nepovažuje doplnění dokazování revizním znaleckým posudkem za opodstatněné proto, že žaloba není důvodná co do základu, jak bude vysvětleno výše. Proto ani odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. d) o. s. ř. tak naplněn není.
22. Podle 2924 o. z. *kdo provozuje závod nebo jiné zařízení sloužící k výdělečné činnosti, nabradí škodu vzniklou z provozu, ať již byla způsobena vlastní provozní činností, věcí při ní použitou nebo vlivem činnosti na okolí. Povinností se zprostit, prokáže-li, že vynaložil veškerou péči, kterou lze rozumně požadovat, aby ke škodě nedošlo.*
23. Soud I. stupně posoudil důvodnost žaloby z titulu odpovědnosti za škodu z provozní činnosti. Podle odůvodnění svého rozhodnutí tuto „provozní činnost“ spatřoval v tom, že žalovaný podle

výpisu z obchodního rejstříku provozuje podnikatelskou činnost – pronájem nebytových prostor v obchodním centru, který vlastní a který tak slouží k jeho výdělečné činnosti. V řízení před soudem I. stupně bylo zjištěno, že žalovaný je vlastníkem budovy č. p. 669, v obci Liberec, katastrální území Liberec, která je provozována jako obchodní centrum. Podle výpisu z obchodního rejstříku je žalovaný právním nástupcem společnosti Forum Liberec, s.r.o., IČO 276 43 191, a to od 1. 11. 2016. Forum Liberec, s.r.o. měla ke dni 1. 5. 2015, kdy žalobkyně sporný úraz utrpěla, zapsán jako předmět činnosti mimo jiné pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Odvolací soud toto zjištění prvostupňového soudu upřesňuje v tom směru, že žalovaný má tento předmět činnosti zapsán v obchodním rejstříku až od 2. 12. 2015, pronájem nemovitostí, bytu a nebytových prostor však byl zapsán jako předmět činnosti u právního předchůdce žalovaného, Forum Liberec, s.r.o. Žalovaný jako jeho právní nástupce tak ve sporu je věcně legitimován.

24. Odvolací soud závěr soudu I. stupně o tom, že pronájem nebytových prostor v obchodním centru, v němž žalobkyně utrpěla úraz, je „provozní činností“ ve smyslu § 2924 o. z., nesdílí. Občanský zákoník tento pojem nevymezuje a jeho definici tak lze najít zejména v judikatuře Nejvyššího soudu ČR. Ta provozní činností rozumí *činnost související s předmětem činnosti zpravidla podnikatelské či obchodní, kterou fyzická nebo právnická osoba provozně vyvíjí, tento předmět činnosti je vymezen ve zřizovací listině, v oprávnění k podnikatelské činnosti nebo v živnostenském oprávnění* (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 2. 9. 2004, sp. zn. 25 Cdo 1829/2003). Podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. 25 Cdo 2595/2019 *o škodu způsobenou provozní činností nejde, jestliže škoda nemá původ v povaze činnosti žalovaného nebo věci při této činnosti použité, ale např. došlo ke škodě z důsledku porušení právní povinnosti*. Obdobný závěr je vysloven též v rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. 25 Cdo 2429/2007, publikovaném ve Sbírce Nejvyššího soudu, svazek 9 - 10, ročník 2010, uveřejněném pod poř. č. 101/2010 na str. 1039 - *nejde o povinnost zhotovitele díla za škodu způsobenou provozní činností podle ust. § 420a obč. zák.* (zák. č. 40/1964 Sb., ve znění účinném 31. 12. 2013 – pozn. odvolacího soudu), *jestliže škoda nemá původ v povaze činnosti žalovaného nebo věci při této činnosti použité. Došlo-li ke škodě v důsledku porušení právní povinnosti žalovaného, je třeba ji posoudit podle § 420 obč. zák.*
25. Odvolací soud si je vědom toho, že shora uvedené judikáty byly - vyjma rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 2595/2019 - vydány v režimu předchozího občanského zákoníku, který odpovědnost za škodu upravoval ve svém § 420a poněkud odlišně. Na rozdíl od úpravy provedené v novém občanském zákoníku (§ 2924 zák. č. 89/2012 Sb.), § 420a předchozího občanského zákoníku (zák. č. 40/1964 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2013) vymezoval definici provozní činnosti ve svém odst. 2, podle něhož *škoda je způsobena provozní činností, je-li způsobena a) činností, která má provozní povahu, nebo věci použitou při činnosti, b) fyzikálními, chemickými, popřípadě biologickými vlivy provozu na okolí, c) oprávněným prováděním nebo zajištěním prací, jimiž je způsobena jinému škoda na nemovitosti nebo je mu podstatně ztíženo nebo znemožněno užívání nemovitosti*. K tomu je však třeba uvést, že i přes rozdílné znění § 2924 o. z. je možno z definice provozní činnosti tak, jak byla vymezena ve starších judikatuře Nejvyššího soudu ČR, vycházet i nadále, když v této souvislosti odvolací soud znovu připomíná rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 2595/2019, který byl již vydán v režimu občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., a který provozní činnost vymezuje prakticky stejně jako již zmiňovaný judikát sp. zn. 25 Cdo 2429/2007, který, jak je uvedeno shora, byl publikován ve Sbírce Nejvyššího soudu a představuje tak závaznou judikaturu Nejvyššího soudu ČR. K tomu je třeba ještě dodat, že rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 10. 2008, sp. zn. 25 Cdo 3113/2006, pojem provozní činnosti dále rozšiřuje tak, že jím rozumí *soustavně prováděnou činnost, která je organizována právnickou i fyzickou osobou (podnikatelem) v určitém provozu, která – i když by nebyla vymezena v jejím předmětu činnosti – je součástí jejího provozu a faktické činnosti. Za provozní činnost ve smyslu § 420a odst. 1 obč. zák. se považuje i činnost, která bezprostředně objektivně a fakticky předchází či navazuje na činnost hlavní*.
26. Závěr soudu I. stupně o tom, že podnikatelskou činnost spočívající v pronájmu nebytových prostor v obchodním centru v objektu, který žalovaný vlastní, a který slouží k jeho výdělečné činnosti, resp.

který k datu dne 1. 5. 2015 vlastnil právní předchůdce žalovaného, lze považovat za provozní činnost ve smyslu § 2924 o. z., je podle odvolacího soudu nesprávný. To, že žalovaný, respektive jeho právní předchůdce pronajímal nebytové prostory v objektu, který vlastnil, ještě neznamená, že tuto činnost je možno kvalifikovat jako činnost provozní z hlediska režimu odpovědnosti za škodu. Navíc nelze přehlédnout, že právní předchůdce žalovaného sice v uvedeném obchodním centru ke dni 1. 5. 2015 pronajímal nebytové prostory, jak však vyplývá z výsledků dokazování v řízení před soudem I. stupně, žalobkyně utrpěla úraz, jehož odškodnění se domáhá, pádem na podlaze ve společných prostorech tohoto obchodního centra, tedy v prostorách, které pronajaty nikomu nebyly. Sice je v té době vlastnil právní předchůdce žalovaného, pokud ovšem uvedené prostory nebyly předmětem nájmu, tak to, že žalovaný, resp. jeho právní předchůdce podle zjištění prvostupňového soudu v obchodním pronajímal nebytové prostory, ještě neznamená, že jakýkoliv úraz, k němuž dojde v uvedeném obchodním centru, je možno posoudit v režimu odpovědnosti za škodu z provozní činnosti podle § 2924 o. z. Nejde totiž o „činnost, která má provozní povahu nebo věc při této činnosti použitou“, když za takovouto „věc“ pak nelze v žádném případě považovat tyto společné nebytové prostory, kde žalobkyně úraz utrpěla, a to ani v případě, že by tyto prostory pronajaty byly.

27. Odvolací soud tak shrnuje, že žalobkyně utrpěla úraz podle svého žalobního tvrzení pádem na kluzké podlaze OC Forum Liberec, jehož vlastníkem v té době byl právní předchůdce žalovaného. Netvrdí, že by k tomuto úrazu mělo dojít při činnosti, kterou by bylo možno označit jako provozní činnost ve smyslu shora uvedených judikатурních závěrů. Odvolací soud tak se zřetelem ke všem výše uvedeným okolnostem uzavírá, že nejde o odpovědnost za škodu z provozní činnosti podle § 2924 o. z., ale o obecnou odpovědnost z titulu porušení zákona podle § 2910 o. z.
28. Protože prvostupňový soud posoudil důvodnost nároku jinak, když dovedl odpovědnost žalovaného za škodu z provozní činnosti, odvolací soud v rámci předvídatelnosti rozhodnutí (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 2750/2009) zpřístupnil účastníkům při odvolacím jednání dne 14. 10. 2020 svůj právní názor o tom, že důvodnost žaloby z hlediska odpovědnosti žalovaného za škodu bude dále posuzovat v režimu ustanovení § 2910 o. z. Žalobkyni postupem podle § 118a odst. 2 o. s. ř. za použití § 211 o. s. ř. pak vyzval k doplnění skutkových tvrzení v návaznosti na možné jiné právní posouzení, než podle právního názoru účastníka. Po tomto poučení žalobkyně odkázala na skutková tvrzení, která dosud v řízení uplatnila a na provedené důkazy s tím, že je dále doplňovat nehodlá.
29. K předpokladům skutkové podstaty odpovědnosti za škodu podle § 2910 o. z. patří: a) protiprávní jednání škůdce spočívající v porušení povinnosti stanovené zákonem, b) vznik škody zásahem do absolutního práva poškozeného, c) zavinění (úmyslné, nedbalostní), které se ve formě nedbalosti předpokládá -k tomu srovnej § 2911 o. z. - a d) příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním a vzniklou škodou. Důkazní břemeno je, vyjma předpokladu nedbalostního zavinění, na poškozeném.
30. Odvolací soud po doplnění dokazování uzavírá, že žalovaný žádnou svoji zákonnou povinnost neporušil. V daném případě by se mohlo jednat především o porušení prevenční povinnosti ve smyslu § 2900 a násl. o. z. Žalovaný, respektive jeho právní předchůdce, byl v rozhodné době vlastníkem prostor v Obchodním centru Forum Liberec. Soud I. stupně zaměřil svoji pozornost na zkoumání toho, zda podlaha v obchodním centru splňuje všechny limity protiskluzné funkce dlažby. Za tímto účelem ustanovil znalecký ústav – Technický a zkušební ústav stavební Praha s.p., z jehož znaleckého posudku jednoznačně vyplývá, že použitá dlažba všechny tyto požadavky splňuje. Dlažba položená v místě pádu žalobkyně, byla určena pro podlahu v obchodním centru a byla pro ni vhodná. Zkoušená podlahovina tak vyhovovala požadavkům stanovených technickými normami. Znalecký ústav pak zodpověděl i doplňující dotazy žalobkyně; ani z doplňku

ke znaleckému posudku však nelze učinit jiný závěr než ten, že žalovaný použitím dané dlažby žádnou svoji zákonnou povinnost v tomto směru neporušil, když dlažba byla pro účel provozu obchodního centra vhodná a splňovala všechny požadavky, stanovené příslušnými technickými normami. K tomu je ovšem třeba uvést, že žádná dlažba, a to ani protiskluzová dlažba s maximálním stupněm protiskluznosti, nemůže být odolná proti jakémukoliv pádu, tedy nemůže zabránit pádu stoprocentně. Ze závěrů znaleckého posudku pak vyplývá též to, že protiskluznost je pochopitelně nižší v případě, že by dlažba byla mokrá. K tomu odvolací soud ovšem dodává, že v případě mokrého povrchu lze nižší protiskluznost předpokládat přirozeně; jde o skutečnost, která je obecně známa (§ 121 o. s. ř.).

31. Ze zprávy Českého hydrometeorologického ústavu, pobočka Ústí nad Labem, vyplývá, že dne 1. 5. 2015 zaznamenala meteorologická stanice Liberec v 8.00 hodin déšť, teplotu vzduchu 7, 1 stupňů Celsia, slabý déšť byl zaznamenán od 2.20 do 5.15 hod., a 7.15. do 9.30 hod, dále pak pokračovaly dešťové přeháňky v 9.30 – 10.30 hodin a dále od 10.50 do 11.05 hodin. Podle zjištění ČHMÚ však v době úrazu již však déšť zaznamenán nebyl, a to nejpozději od 11.05 hodin, kdy skončily dešťové přeháňky, teplota vzduchu v 15.00 hodin činila 11,8 stupňů Celsia. Z uvedeného lze dovodit, že v době, kdy žalobkyně utrpěla úraz, již více jak 4 hodiny nepršelo, když jak správně žalovaný namítá, pokud byly dešťové přeháňky do 11.05, tak to ještě neznamená, že v tuto dobu pršelo také v blízkosti obchodního centra. Nicméně uvedený čas lze považovat jako datum nejzazšího termínu, kdy pršelo. Lze však jednoznačně dovodit, že v čase úrazu žalobkyně víc jak 4 hodiny nepršelo, nelze tedy předpokládat, že by dlažba v obchodním Forum Liberec mohla být mokrá nánosem vody z venku; zejména prostřednictvím bot zákazníků.
32. Žalovaný v řízení prokázal, že jeho právní předchůdce měl v době, kdy žalobkyně úraz utrpěla, uzavřenou smlouvu o provádění úklidových prací s obchodní firmou ATALIAN CZ s.r.o.; smlouva obsahovala podrobný rozpis toho, jakým způsobem má tato obchodní firma provádět úklid společných prostor v obchodním centru Forum Liberec, tento byl podrobně specifikován v příloze č. 3, práce pak byly rozepsány v příloze č. 6 ke smlouvě. Specifikace rozsahu a četnosti úklidových prací v a vně objektu (příloha č. 3) obsahovala podrobný popis toho, z čeho sestává vnitřní úklid i venkovní úklid. Z výpovědí svědků Tomáše P., tehdejšího ředitele OC Liberec, Michala B., technického manažera obchodního centra, Martina R., denního manažera ostrahy a Radka Š., bezpečnostního manažera, jednoznačně vyplývá, jakým způsobem provoz obchodního centra fungoval, provádění úklidu bylo pravidelně kontrolováno s tím, že pokud došlo k mimořádné události, například k mimořádnému znečištění společných prostor, byl ihned volán zaměstnanec úklidové firmy, který znečištění odstranil. Stejně tak pokud je zjištěna závada, tak je ihned odstraněna tak, aby nedošlo k nehodě. Kromě toho každý den bylo sepisováno denní hlášení, v němž se zaznamenávaly jakékoliv mimořádné události, k nimž v obchodním centru došlo. Podle tohoto denního hlášení poslední kontrola v místě pádu žalobkyně proběhla ve 14.32 hodin, dále podle sdělení ATALIAN CZ s.r.o. 30. 10. 2018 ve spojení se specifikací rozsahu a četností úklidových prací v a vně objektu jako přílohy č. 3 ke smlouvě o provádění úklidových prací měl být úklid prostor, kde došlo k pádu žalobkyně, proveden naposledy dne 1. 5. 2015 v časovém rozmezí 14.15 - 14.45 hodin strojovým mytím podlahy.
33. Soud I. stupně veden nesprávným právním názorem o odpovědnosti za škodu z provozní činnosti dovodil, že žalovaný neprokázal, že v odpoledních hodinách dne 1. 5. 2015 byl v místě pádu žalobkyně pravidelný úklid skutečně proveden a že bylo reagováno v rámci úklidu na deštivé počasí tohoto dne. Odvolací soud však po doplnění dokazování v odvolacím řízení dovozuje, že žalovaný prokázal, že v rámci své prevenční povinnosti učinil jeho právní předchůdce maximální opatření k tomu, aby škodě zabránil, když měl uzavřenou smlouvu o provádění úklidu s obchodní formou ATALIAN CZ s.r.o. a z výslechů shora uvedených svědků vyplývá, že tento úklid byl pravidelně prováděn a kontrolován; jakákoliv mimořádná událost, spočívající ve znečištění prostor byla ihned

řešena. Rovněž tak podle denního hlášení byly prostory zhruba 3/4 hodiny před pádem žalobkyně při běžné kontrole ve 14.32 hodin dne 1. 5. 2015 shledány bez jakýchkoliv závad. Odvolací soud má za to, že žalovaný prokázal, že učinil maximální opatření k tomu, aby škodě zabránil; pochopitelně ovšem nebylo v jeho možnostech předejít jakékoliv škodě. Žaloba tak, jak je koncipována, ovšem vychází z toho, že žalovaný odpovídá za každou škodu, která v jeho prostorách, resp. v prostorách jeho právního předchůdce vznikne. Tak tomu ovšem není.

34. Žalobkyně v žalobě vymezila svůj úraz tak, že k němu došlo „pádem na kluzké podlaze“, kdy byla žalobkyni způsobena vícečetná poškození a poranění obou horních končetin. Poté, když byl vypracován znalecký posudek Technickým a zkušebním ústavem stavebním Praha s.p., žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 4. 5. 2018 svá skutková tvrzení doplnila tak, že v okruhu 20 metrů od přibližného místa úrazu se nacházelo květinářství, prodejna nápojů v kelímcích a zmrzliny, je zde konec travelátoru od supermarketu a podle žalobkyně se tak jedná o místo, které je intenzivně frekventované a vystavené znečištění kluzkými a mazlavými látkami. Takovéto tvrzení je ovšem spekulativní. Žalobkyně totiž bez dalšího dovozuje, že místo, kde došlo k jejímu pádu, zřejmě vyžadovalo ze strany žalovaného, resp. jeho právního předchůdce zvýšenou péči, když tvrdí, že lze předpokládat časté znečišťování podlahy a tím i podstatné snížení její protiskluznosti. V žalobě a ani v tomto uvedeném vyjádření a ani jinak v průběhu řízení ovšem netvrdila, že by k úrazu došlo v důsledku pádu na dlažbě znečištěné, poškozené či jinak kontaminované; ze skutkových tvrzení žalobkyně nic takového dovodit nelze. Naopak podle záznamu v protokolu o mimořádné události ze dne 1. 5. 2015 měla žalobkyně po pádu v 15.25 hodin oznámit, že je diabetička, udělalo se jí nevolno. Byla zavolána Zdravotnická záchranná služba Libereckého kraje, která zajistila první pomoc a převoz žalobkyně do nemocnice. Podle záznamu Zdravotnické záchranné služby Libereckého kraje ze dne 1. 5. 2015 měla žalobkyně svůj pád popsat tak, že „se jí zvrtnul podpatek a žalobkyně plnou vahou upadla směrem vpřed na obě HKK (horní končetiny – pozn. odvolacího soudu). Jako indikace je zde zmíněn stav po kolapsu. Lze tedy spekulovat, zda žalobkyně neutrpěla s ohledem na svůj zdravotní stav diabetický kolaps, nicméně podstatné je to, že ani z uvedených zjištění nelze dovodit, že by k jejímu pádu došlo v důsledku znečištění či poškození dlažby v obchodním centru; odvolací soud znovu zdůrazňuje, že podle záznamu Zdravotnické záchranné služby Libereckého kraje se měl žalobkyni „zvrtnout podpatek“, přičemž lze předpokládat, že tento záznam záchranáři učinili na základě bezprostřední výpovědi žalobkyně učiněné krátce po jejím pádu.
35. Odvolací soud tak uzavírá, že žalovaný žádnou svoji zákonnou povinnost neporušil, když žalobkyně ostatně ani nevymezuje, v čem toto porušení mělo vlastně spočívat. Není tak splněn základní předpoklad odpovědnosti za škodu s porušením zákona podle § 2910 o. z. a za tohoto stavu skutková podstata tohoto druhu odpovědnosti za škodu není dána.
36. Jsou tak naplněny odvolací důvody uvedené v § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Protože však skutková zjištění učiněná soudem I. stupně, po doplnění dokazování v odvolacím řízení, umožňují odvolacímu soudu provést správné právní posouzení, odvolací soud postupem podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. změnil tak, že se žaloba na zaplacení částek 131 718 Kč a 835 087 Kč zamítá. V návaznosti nato změnil podle § 220 odst. 1 písm. a) též usnesení soudu I. stupně ze dne 7. 7. 2020 tak, že se žalovanému poplatková povinnost ve výši 48 341 Kč neukládá, neboť s ohledem na výsledek sporu, kdy byla žalobkyně osvobozena od soudních poplatků ze zákona podle § 11 odst. 2 písm. d) zák. č. 549/1991 Sb. v tehdy platném znění, avšak v řízení neuspěla, poplatková povinnost podle § 2 odst. 3 citovaného zákona na žalovaného nepřechází.
37. S ohledem na změnu prvostupňového rozsudku rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. o nákladech řízení účastníků a státu před soudy obou stupňů.

38. Žalovaný byl v řízení zcela úspěšný a podle § 142 odst. 1 o. s. ř., tak má právo na náhradu nákladů řízení v plné výši. Odvolací soud pro úplnost uvádí, že účastníkům předestřel možnost postupu podle § 150 o. s. ř. pro případ úspěchu žalovaného v odvolacím řízení a vyzval je k případně doplnění skutkových tvrzení, nicméně žalobkyně žádné relevantní důvody, které by nepříznání náhrady nákladů řízení zcela nebo zčásti v řízení úspěšnému žalovanému odůvodňovaly, neuvedla a žalovaný se vyjádřil tak, že pro tento postup nehledává důvody, když mu poměry žalobkyně nejsou známy. Odvolací soud tak tuto výjimku ze zásady, podle níž účastník, který ve sporu uspěl, má právo na náhradu nákladů řízení vůči účastníku, který ve sporu neuspěl, neuplatnil. Náklady řízení žalovaného sestávají za řízení před soudem I. stupně z nákladů právního zastoupení. 9 úkonů právní služby po 12 180 Kč podle § 7 bod 6., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., dva poloviční úkony po 6 090 Kč podle § 7 bod 6., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu, vycházejí z tarifní hodnoty 970 000 Kč, dále k nákladům právního zastoupení náleží dva úkony právní služby po 13 420 Kč podle § 7 bod 5., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. d) a g) advokátního tarifu, vycházejí z tarifní hodnoty 1 276 419 Kč poté, kdy byla připuštěna změna žaloby, dále náhrada za 13 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem za řízení před soudem I. stupně 152 540 Kč + náhrada za DPH 21 % podle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. je 184 573 Kč. Náklady odvolacího řízení sestávají ze dvou úkonů právní služby po 12 180 Kč, vycházejí z tarifní hodnoty 966 805 Kč podle § 7 bod 6., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. g) a k) vyhl. č. 177/1996 Sb., náhrady za 2 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu + náhradu za DPH 21 % podle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. je 30 202 Kč.
39. Náklady řízení před soudy obou stupňů tak činí 214 775 Kč (184 573 Kč + 30 202 Kč), k tomu ještě třeba připočíst soudní poplatek z odvolání 48 341 Kč, tedy výsledně dosáhly částky 263 116 Kč. Tyto jsou splatné k rukám advokáta žalovaného podle § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 a 2 o. s. ř.
40. Stát má s ohledem na úspěch žalovaného v řízení právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšné žalobkyni. Náklady řízení státu sestávají ze znalečného v celkové výši 26 711 Kč, když od částky 34 711 Kč odvolací soud odečetl zálohy 2 krát 4 000 Kč, zaplacené žalobkyní. O nákladech státu tak bylo rozhodnuto podle § 148 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 2 o. s. ř.
41. Výroky ad II. a III. nebyly odvoláním dotčeny, a zůstaly proto stranou přezkumné činnosti odvolacího soudu (§ 206 odst. 2 o. s. ř.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni, a to za podmínek, uvedených v § 237 o. s. ř.

V Praze dne 14. 10. 2020

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

